

Наша любов  
як літак  
здатна нести  
тягарі величезні  
ніжно передані їй  
на землі  
тільки не здатна  
дотик чужого крила  
виперіти в польоті  
незаймана  
незалежна  
висока  
впасти  
згоріти  
загинути  
ладна в ту ж мить  
любить вона небеса  
та все ж повертається  
на землю  
і кожен раз  
крила здригаються з болю  
іскра влітає в бетон  
ніби земля приймає  
на спочин короткий ту силу  
що в крові нашій гримить.